

muusta väärst süüd, waid kõik wigadused langesivad peremehe ja perenaese faela, kelle välusega ja siusamisega ükski riistiinimene ei wöinud läbi saada. Rui Ülewainu Mihkel noorem peremees ja wähem inimeste tundja oleks olnud kui praegu, siis pidanud ta mehi nende jutu mööda ingliteks tunnistama, kellel muud seeks ei puudunud kui tiivad, ja neid kui õnnesaaki mõlema fättega kinni wöitma. Aga tema ei teinud seda, waid kuulas õrksal förmal pakujate lõnest, funni ta wiiimaks lühidelt wästuseks andis: „Tule nädala pärast jälle tagasi, ma pean eesteks järel nöudma, kas kõik nõnda on, kuda sa mulle oled rääkinud, sest et mul luüti ei ole põrsast fotis minna ostma”. Ehl kül kõik sulased kui ühest suust kostsid, et neil taganöödmise pärast mitte pisemat kartust ei olla, sest et keegi neile süüd ega laitust ei wöida anda; siiski näitas naljakas, et kiidetut meestest määaratut ajal mitte ühtainust teistkorda tagasi ei tulnud. Nemad olid wist teistes paikades kõik paremat teenistust leidnud, kuhu neid ehl järelkuulamata oli wästa wöetud.

Et siin lühikese aja ja kitsa ruumi pärast sulaste pakumiistest ja peremehe valitemisest pikemalt wöimalik ei ole rääkida, saagu aga lühidelt nimetatud, mil wissi Pöllupap wiiimaks ommetegi ühe sulase leidis, kes temal meelepärast näitas ja kellega ta kaupa leppis. Si sündis nõnda. Tema oli ühel pühapäeval kirikust ja palvemajast tulles Peeter Möistandiga kõrku saanud, kus Peeter temale kõneles, kuda ta paari pääwa eest ühe pilleti peale wäljalastud noore soldatiga tutwustanud, kes parajalt endole teenistuse paiku

otsida ja pealt nähes üks mõisilik ja wiijakas mees olla. „Tema oli” — ütles Möistand — „tänaruu fewade kahesja aasta eest k... wallast refrutifks astud ja nüüd pilleti peale wälja laetud, kus wahe ajal wanemad tal mõlemad mulda läinud, niisama wähä ligemaid sugulasi seal elamus, ega kaa kellegi peremehel sedavuhku sulast tarvis, mispäras tõ nüüd wöödraß wallast teenistust otsib. Nahwa suust kostab temale igalt poolt kütust ja töendab seda, mis mees pealt näitab. Tema läks praegu förtsi piipu põlema sütitama, astume tema lannul tappa, siis wöid teda oma filmaga näha saada”. — Peeter ei pannud õnnelt tähele, kuda Mihkli mõlad förtsi nimetamist fuuldes silmapilgul wistu läksivad, sest förtsfäik ja tema tulewa pääwade sulane olio kaks aja, mis tema arvamisel kogunist ühte ei sündinud. „Ei, wennike,” — kostis Pöllupap — „minu jalgi muidu förtsi tappa ei ulata, kui pakasel talvel teed käies, kus hobuse sõõtmise aega külma pärast öues ei jõua oodata; suwel istun wanfril ja maitsen seal leirvapaluks. Pealsin ma pühast kostast tulles oma jalga förtsi põrandale wiima, siis oleks see, kui heidaksin ma puhta särgiga mudalompi”. — Sel silmapilgul tuli sõamees, wääteenistuse mantlis förtsi ühest wälja, Möistand astus paari sammu ligemale ja ütles, et tema naabril, Ülewainu peremehel sulast tarvis olla, ja kas noorel mebel luüti ei ole sinna teenima minna. Mihkel läks nüüd teretates nende selisi ja aluetas soldatiga pikesmalt juttu. Rui nemad natuke aega üks teisega sõnasi wahetanud, pidi Pöllupap omas sündames tunnistama,